

Arrest

nr. 143 559 van 17 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 april 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, beweert sinds 2014 in België te verblijven.

1.2. Op 9 april 2015 ontvangt de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing die op 9 april 2015 aan de verzoekster ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw: (…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

X 3 ° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Er werd ten laste van betrokkene een PV opgemaakt door de politie van Gent voor valsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten onder nummer GE.21.LA.025765/2015.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft op 09/04/2015 aan de politie van Gent verklaard dat ze ongeveer een jaar in België verblijft (sinds april 2014). Betrokkene heeft zich gedurende dat jaar nooit aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en haar verblijfplaats mede te delen. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Er bestaat een risico op onderduiken.

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

Er werd ten laste van betrokkene een PV opgemaakt door de politie van Gent voor valsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten onder nummer GE.21.LA.025765/2015.

Betrokkene verklaart dat ze zich wil laten adopteren door haar tante B.J., °11/05/1967 van Belgische nationaliteit. Haar intentie om zich te laten adopteren geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Bovendien, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 09/04/2015 aan de politie van Gent verklaard dat ze ongeveer een jaar in België verblijft. Betrokkene heeft zich gedurende dat jaar nooit aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en haar verblijfplaats mede te delen. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene geeft duidelijk aan de reglementeringen niet te respecteren, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Er werd ten laste van betrokkene een PV opgemaakt door de politie van Gent voor valsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten onder nummer GE.21.LA.025765/2015.

Betrokkene verklaart dat ze zich wil laten adopteren door haar tante B.J., °11/05/1967 van Belgische nationaliteit. Haar intentie om zich te laten adopteren geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Bovendien, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden. Betrokkene heeft op 09/04/2015 aan de politie van Gent verklaard dat ze ongeveer een jaar in België verblijft. Betrokkene heeft zich gedurende dat jaar nooit aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en haar verblijfplaats mede te delen. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Er bestaat een risico op onderduiken.

Er werd ten laste van betrokkene een PV opgemaakt door de politie van Gent voor valsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten onder nummer GE.21.LA.025765/2015.

(...)"

1.3. Op 9 april 2015 wordt de verzoekster een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 9 april 2015 aan de verzoekster ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft op 09/04/2015 aan de politie van Gent verklaard dat ze ongeveer een jaar in België verblijft. Betrokkene heeft zich gedurende dat jaar nooit aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en haar verblijfplaats mede te delen. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Er bestaat een risico op onderduiken.

Er werd ten laste van betrokkene een PV opgemaakt door de politie van Gent voor valsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten onder nummer GE.21.LA.025765/2015.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft op 09/04/2015 aan de politie van Gent verklaard dat ze ongeveer een jaar in België verblijft. Betrokkene heeft zich gedurende dat jaar nooit aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en haar verblijfplaats mede te delen. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet.

Er werd ten laste van betrokkene een PV opgemaakt door de politie van Gent voor valsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten onder nummer GE.21.LA.025765/2015.

Betrokkene verklaart dat ze zich wil laten adopteren door haar tante B.J., °11/05/1967 van Belgische nationaliteit. Haar intentie om zich te laten adopteren geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Bovendien, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies)

2.1.1. Over de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de eerste bestreden beslissing op 9 april 2015 aan de verzoekster ter kennis gegeven. Bijgevolg beschikte zij met ingang van 10 april 2015 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen (eerste verwijderingsmaatregel) om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Nu de termijn van tien dagen eindigde op zondag 19 april 2015, is de onderhavige vordering bijgevolg tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.1.2. Over het voorwerp

De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoekster zich met haar beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel

een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. Wat betreft de tweede bestreden beslissing, met name het inreisverbod (bijlage 13*sexies*)

In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij er op dat de tweede bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt in de zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Uit deze bepaling kan inderdaad niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze procedure voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet – , dan nog toont de verzoekster niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort het PR RvV) gestelde vereiste. Ter terechtzitting gewezen op de exceptie van de verwerende partij, stelt de raadvrouw van de verzoekster zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*)

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering, in zoverre deze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een tweede middel voert de verzoekster onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekster woont te Gent in bij mevrouw B.J., geboren te (...) van Belgische nationaliteit, die haar tante is en die op 3 maart 2015 een verzoekschrift tot adoptie van verzoekster bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent heeft neergelegd (cf. stuk 2).

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) luidt als volgt:

“(…)”

Deze bepaling heeft directe werking voor verzoekster.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat deze belangenafweging niet heeft plaatsgevonden.

Verzoeksters recht op een privé-en een gezinsleven in België wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Dat, gelet op verzoeksters hangende adoptieprocedure in België, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het inreisverbod dd. 9 april 2015 een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en van het proportionaliteitsbeginsel.

De vaststelling van verweerder dat de plicht om terug te keren geen breuk van de familiale relaties inhoudt, neemt niet weg dat verweerder gehouden is en blijft rekening te houden met het gezins-en familieleven van verzoekster overeenkomstig het art. 74/13 Vw. en met verzoeksters hangende adoptieprocedure voor de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent waar zij zal gehoord worden.

Dat derhalve er sprake is van schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, van de motiveringsplicht, van het art. 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het proportionaliteitsbeginsel.”

3.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./ Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

In casu wijst de verzoekster er op dat zij bij haar tante inwoont en dat deze tante een "op 3 maart 2015 een verzoekschrift tot adoptie van verzoekster bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent heeft neergelegd".

Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht opmerkt, bevestigde het EHRM in de zaak *Samsonnikov v. Estonia* op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekster en haar tante dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De verzoekster voert *in casu* evenwel geen enkel gegeven aan dat er op wijst dat zij afhankelijk zou zijn van haar tante of *vice versa*. Uit de loutere omstandigheid dat haar tante een adoptieprocedure heeft ingeleid bij de rechtbank van eerste aanleg te Gent, kan immers niet *ipso facto* een band van afhankelijkheid tussen de verzoekster en haar tante worden afgeleid. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de banden tussen de verzoekster en haar tante dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoekster *in casu* illegaal op het grondgebied van het Rijk verblijft, zodat de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat haar een recht op verblijf wordt ontnomen. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89). *In casu* voert de verzoekster geen enkel element aan waaruit zou blijken dat zij samen met haar tante niet elders een effectief gezinsleven zou kunnen verderzetten. Door te wijzen op de omstandigheid dat haar tante in België een adoptieprocedure heeft aangevat, toont de verzoekster niet aan dat zij en haar tante niet (tijdelijk) elders een effectief gezinsleven kunnen leiden waar haar tante dan eventueel een nieuwe adoptieprocedure kan inleiden.

Bovendien verblijft de verzoekster illegaal in het Rijk en toont zij zelfs niet aan ooit legaal verbleven te hebben in België of ooit enige poging te hebben ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren. Gelet op deze vaststellingen, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekster op het grondgebied te gedogen vanwege de adoptieprocedure die haar tante zou hebben ingeleid. Uit alle voorliggende gegevens blijkt ontegensprekelijk dat de verzoekster wist of behoorde te weten dat haar (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was en dat er geen garantie was dat een adoptieprocedure succesvol zou kunnen worden gefinaliseerd. In de eerste bestreden beslissing wordt wat dat betreft niet kennelijk onredelijk of in schending van artikel 8 van het EVRM gesteld dat de *“intentie (van de verzoekster) om zich te laten adopteren (...) haar niet automatisch recht op verblijf (geeft)”*.

Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wordt in de eerste bestreden beslissing tenslotte nog gemotiveerd dat *“(d)e verplichting om terug te keren naar het land van herkomst (...) enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied (betekent), wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”* zodat *“de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”*. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen en eventueel voor de opheffing of de intrekking van het inreisverbod, verstoort inderdaad het gezins- en privéleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100). De verzoekster toont te dezen niet aan dat door een tijdelijke scheiding de gezinsbanden met haar tante onherstelbaar worden beschadigd, zodat er sprake zou zijn van een omstandigheid die het bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maakt om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Moderne communicatiemiddelen kunnen de verzoekster in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar tante en het vermeende gezinsleven met haar verder te onderhouden (cf. EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100).

De schending van artikel 8 van het EVRM kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.3.2.2. Ingevolge artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De verzoekster voert aan dat overeenkomstig deze bepaling de verwerende partij ertoe gehouden is rekening te houden met haar gezins- en familieleven en met haar hangende adoptieprocedure waar zij zal gehoord worden.

In de eerste bestreden beslissing wordt wat betreft het gezins- en familieleven van de verzoekster en haar nog hangende adoptieprocedure evenwel uitdrukkelijk gemotiveerd dat *“(h)aar intentie om zich te laten adopteren (...) haar niet automatisch recht (geeft) op verblijf”*, dat *“de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”* en dat *“(d)e verplichting om terug te keren naar het land van*

herkomst (...) geen breuk van de familiale relaties (betekent) maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt".

Hieruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met deze elementen. De verzoekster betwist dit motief niet inhoudelijk. De loutere omstandigheid dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde omtrent deze elementen kan *in casu*, gelet op de bespreking *supra* onder punt 3.3.2.1., niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Zoals reeds gesteld, is het beroep niet ontvankelijk wat het bestreden inreisverbod betreft, zodat niet meer wordt ingegaan op het middel waar het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op het inreisverbod betreft.

De verzoekster maakt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op het eerste gezicht niet aannemelijk.

3.3.2.3. *In casu* blijkt dat de verzoekster op het eerste gezicht geen schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt. Bijgevolg lijkt de verzoekster geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk

is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, met name de artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift laat de verzoekster met betrekking tot de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende gelden:

“Aangezien de bestreden beslissingen tot gevolg hebben voor verzoekster dat zij ten allen tijde teruggedreven zal worden naar Ghana waardoor zij voor onbepaalde tijd gescheiden wordt van haar in België verblijvende tante die verzoekster wenst te adopteren.

Dat immers vaststaat dat verzoekster in België een gerechtelijke procedure voert om door haar tante, die steeds voor haar gezorgd heeft, geadopteerd te worden.

Dat de adoptieprocedure momenteel hangende is voor de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent waarbij de persoonlijke aanwezigheid/verschijning van verzoekster, geadopteerde, is vereist overeenkomstig art. 348.1 B.W. nu zij haar toestemming tot de adoptie dient te verlenen.

Dit betreft (emotionele en psychologische) schade welke niet meer - of alleszins heel moeilijk- te herstellen is.

Dat, gelet op haar opsluiting en repatriëring naar Ghana en gelet op het inreisverbod voor 3 jaar, verzoekster in de onmogelijkheid verkeert door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent gehoord te worden aangaande de hangende adoptieprocedure en in de onmogelijkheid verkeert nog een privé-en gezinsleven te hebben in Ghana en in België en dit voor heel lange tijd.

De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissingen dreigt dus aan verzoekster een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel te berokkenen.

De opschorting van de door verweerder betekende beslissingen dient dan ook te worden bevolen.”

3.4.2.2. In zoverre de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel samenvalt met wat zij in haar tweede middel omtrent de schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschetst, kan de verzoekster, gelet op de bespreking van deze onderdelen van het tweede middel, niet worden gevolgd.

De verzoekster voert tevens aan dat haar adoptieprocedure nog hangende is voor de rechtbank van eerste aanleg te Gent, waarvoor, gelet op het bepaalde in artikel 348-1 van het Burgerlijk Wetboek, haar persoonlijke verschijning vereist zou zijn.

Ingevolge deze bepaling moet *“(e)enieder die op het tijdstip van de uitspraak van het vonnis van adoptie, de leeftijd van twaalf jaar heeft bereikt, (...) in zijn adoptie toestemmen of daarin hebben toegestemd”*.

Deze bepaling dient evenwel te worden samengelezen met artikel 348-8 van het Burgerlijk Wetboek, dat stelt dat *“(e)enieder van wie de toestemming in de adoptie vereist is, (...) zulks (kan) doen door middel van ofwel:*

1° een persoonlijke verklaring gedaan voor de familierechtbank die het verzoekschrift tot adoptie behandelt en waarvan deze een proces-verbaal opstelt;

2° een akte verleden ten overstaan van een notaris naar keuze of ten overstaan van de vrederechter van zijn woonplaats”.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekster op het eerste gezicht niet aantoont dat zij gehouden is om persoonlijk voor de rechtbank van eerste aanleg te Gent te verschijnen. Zij kan ook haar toestemming verlenen door middel van een notariële akte, die zij kan laten verlijden door een notaris naar keuze. De verzoekster toont niet aan waarom zij ten gevolge van de eerste bestreden beslissing niet in staat zou zijn om dit laatste te doen en bijgevolg dat het door haar aangevoerde nadeel moeilijk te herstellen en ernstig is.

3.4.2.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vijftien door:

Dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
Mevr. S. SOETINCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. SOETINCK

D. DE BRUYN